

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/133/2020
Identifikačné číslo spisu:	8109236187
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8109236187.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Z. S., bývajúceho v obci H. č. XXX, proti žalovanému M. L. C., bývajúcemu v E., N. C. H. č. XXXX/XX, zastúpenému Mgr. Otom Salokym, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná č. 94, o zaplatenie mzdy a náhrady stravného, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 C 176/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. augusta 2017 sp. zn. 7 CoPr 1/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. júla 2016 č. k. 20 C 176/2009 - 430 žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 797,82 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,5 % ročne zo sumy 128,88 € od 26. januára 2009 do zaplatenia, zo sumy 131,65 € od 9. februára 2009 do zaplatenia, zo sumy 179,64 € od 23. februára 2009 do zaplatenia, zo sumy 325,66 € od 6. marca 2009 do zaplatenia, zo sumy 31,99 € od 12. marca 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.); v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.); rozhodol o trovách konania (III., IV).

1.1. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobca bol u žalovaného zamestnaný ako vodič od 15. júla 2008 na základe písomne uzatvorenej pracovnej zmluvy z 20. mája 2008 (č. l. 5) s dohodnutou mzdou vo výške 331,94 € a dohodnutou dĺžkou pracovného času 40 hodín (ďalej len „pracovná zmluva“). Listom z 20. apríla 2009 (č. l. 7) žalobca okamžite skončil u žalovaného pracovný pomer z dôvodu nevyplatenia mzdy, doručené žalovanému 4. mája 2009. Neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaný na súde neuplatnil.

1.2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia čistej mzdy za obdobie: november 2008 vo výške 187 €; december 2008 vo výške 284,94 €; január 2009 vo výške 284,94 €; február 2009 vo výške 284,94 €; marec 2009 vo výške 284,94 €; apríl 2009 vo výške 284,94 € a náhrady mzdy vo výške 569,88 €; spolu vo výške 2.181,58 €. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že

žalovaný vyplatil žalobcovi preddavok na mzdu v dňoch: 25. augusta 2008 vo výške 27.600 Sk a 2. septembra 2008 vo výške 2 x 22.500 Sk; spolu vo výške 72.600 Sk, t. j. 2.409,88 €. Z uvedeného mal preukázané, že žalobcovi bola mzda v celej výške vyplatená.

1.3. Zároveň si žalobca žalobou uplatnil stravné za pracovné cesty v zahraničí celkovo vo výške 1.413,20 €. Za pracovnú cestu od 28. novembra 2008 do 5. decembra 2008 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v Českej republike za dni 29. novembra 2008 a 3. decembra 2008 a za dni 30. novembra 2008 až 3. decembra 2008 v Spolkovej republike Nemecko v sume 4 x 45 €. Zo záznamu o prevádzke vyplýva, že žalobca prekročil hraničný prechod 29. novembra 2008 až o 23.30 h, a preto mu patrí 25 % zo základnej sadzby stravného v Českej republike (600 Kč.). Dňa 30. novembra 2008 bol celý deň v Českej republike, za čo mu patrí suma 600 Kč. Dňa 1. decembra 2008 strávil viac hodín v Spolkovej republike Nemecko, preto mu patrí 45 €. Dňa 2. decembra 2008 strávil viac hodín v Českej republike, preto mu patrí 600 Kč. Dňa 3. decembra 2008 strávil žalobca v Českej republike 11 hodín, preto mu patrí 50 % zo základnej sadzby stravného vo výške 300 Kč. Spolu teda žalobcovi vznikol nárok na 1.050 Kč a 45 €, čo predstavuje spolu sumu vo výške 80,17 €. Žalovaný poskytol žalobcovi preddavok na mzdu, z ktorého po odrátaní mzdy za vyššie uvedené obdobie zostalo 228,30 € (2.409,88 € - 2.181,58 €), čo znamená, že žalobcovi bolo stravné za túto pracovnú cestu vyplatené. Za pracovnú cestu od 9. decembra 2008 do 15. decembra 2008 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v Českej republike za dni 10. decembra 2008 a 14. decembra 2008, t. j. 2 x 600 Kč a za dni 11. decembra 2008 až 13. decembra 2008 v Spolkovej republike Nemecko vo výške 3 x 45 €. Podľa záznamu o prevádzke žalobcovi patrí za deň 10. decembra 2008 stravné vo výške 600 Kč, dňa 11. decembra 2008 a 12. decembra 2008 strávil viac hodín v Spolkovej republike Nemecko, preto mu patrí stravné 2 x 45 € a 13. decembra 2008 strávil 12 h v Českej republike, preto mu patrí 50 % zo základnej sadzby stravného vo výške 300 Kč. Žalobcovi vznikol spolu nárok na zaplatenie 900 Kč a 90 €, čo spolu predstavuje sumu vo výške 120,05 €. Žalovaný poskytol žalobcovi preddavok na mzdu, z ktorého po odrátaní mzdy a stravného za cestu od 28. novembra 2008 do 5. decembra 2008 zostalo 148,13 €. Žalobcovi bolo teda stravné za túto cestu vyplatené. Za pracovnú cestu od 2. januára 2009 do 9. januára 2009 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v Českej republike za dni 3. januára 2009 a 8. januára 2009, t. j. 2 x 600 Kč a za dni 4. januára 2009 až 7. januára 2009 v Spolkovej republike Nemecko, t. j. 4 x 45 €. Podľa záznamu o prevádzke žalobcovi patrí za deň 3. januára 2009 stravné vo výške 600 Kč, dňa 4. januára 2009 a 5. januára 2009 strávil viac hodín v Spolkovej republike Nemecko, a preto mu patrí stravné 2 x 45 € a v dňoch 6. januára 2009 a 7. januára 2009 stravné v Českej republike, t. j. 2 x 600 Kč. Spolu teda žalobcovi vznikol nárok na 1.800 Kč a 90 €, t. j. v celkovej výške 156,96 €. Žalovaný poskytol žalobcovi preddavok na mzdu, z ktorého po odrátaní mzdy a stravného za cestu od 28. novembra 2008 do 5. decembra 2008 a od 9. decembra 2008 do 15. decembra 2008 zostalo 28,08 €. Žalobcovi teda vznikol nárok na stravné vo výške 128,88 €. Za pracovnú cestu od 19. januára 2009 do 24. januára 2009 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v Českej republike za dni 20. januára 2009 a 23. januára 2009, t. j. 2 x 600 Kč a za dni 21. januára 2009 až 22. januára 2009 v Spolkovej republike Nemecko, t. j. 2 x 45 €. Podľa záznamu o prevádzke žalobcovi patrí za deň 20. januára 2009 stravné vo výške 600 Kč, dňa 21. januára 2009 a 22. januára 2009, 2 x 45 €. Spolu vo výške 131,65 €. Nakoľko súd prvej inštancie nemohol prekročiť návrh (žalobu), pričom žalobcovi vznikol za túto pracovnú cestu nárok na stravné 3 x 45 € + 600 Kč v Českej republike, priznal žalobcovi iba uplatnenú sumu vo výške 131,65 €. Za pracovnú cestu od 30. januára 2009 do 6. februára 2009 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v Českej republike za dni 31. januára 2009 a 5. februára 2009, t. j. 2 x 600 Kč a za dni 1. februára 2009 až 4. februára 2009 v Spolkovej republike Nemecko, t. j. 4 x 45 €. Podľa záznamu o prevádzke žalobcovi patrí za deň 1. februára 2009 stravné vo výške 600 Kč, za dni 2. februára 2009 až 4. februára 2009, 3 x 45 € a za deň 5. februára 2009 stravné v Českej republike 600 Kč. Spolu teda žalobcovi vznikol nárok na 1.200 Kč a 135 €, spolu vo výške 179,64 €. Za pracovnú cestu od 9. februára 2009 do 19. februára 2009 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v Českej republike za dni 10. februára 2009 a 18. februára 2009, t. j. 2 x 600 Kč a za dni 11. februára 2009 až 17. februára 2009 v Spolkovej republike Nemecko, 7 x 45 €. Podľa záznamu o prevádzke žalobcovi nepatrí za deň 10. februára 2009 stravné vo výške 600 Kč, pretože tento deň strávil na hraničnom prechode Makov. Za dni 11. februára 2009 až 17. februára 2009 mu patrí stravné v Spolkovej republike Nemecko 7 x 45 €. Dňa 18. februára 2009 strávil 07:30 h. v Českej republike, a preto mu patrí 50 % zo základnej sadzby stravného vo výške 300 Kč. Spolu žalobcovi vznikol nárok na 300 Kč a 315 €, spolu vo výške 325,66 €. Za pracovnú cestu od 20. februára 2009 do 25. februára 2009 si žalobca uplatnil náhradu za cestu v

Českej republike za dni 21. februára 2009 až 24. februára 2009, t. j. 4 x 600 Kč. Podľa záznamu o prevádzke vozidla sa pracovná cesta síce začala 20. februára 2009, avšak k prekročeniu hraničného prechodu došlo až 23. februára 2009. Žalobcovi patrí za deň 23. februára 2009 stravné vo výške 600 Kč a za deň 24. februára 2009 stravné vo výške 300 Kč. Žalobcovi vznikol nárok spolu na zaplatenie stravného vo výške 900 Kč. V tejto výške (31,99 €) bolo stravné žalobcovi priznané. Vzhľadom na uvedené žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie stravného v celkovej sume 797,82 €.

1.4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobcovi boli za trvania pracovného pomeru vyplatené zo strany žalovaného preddavky na mzdu celkovo vo výške 2.409,88 €. Zároveň mu bola vyplatená mzda vo výške 916,15 € za mesiac júl, 1.154,22 € za mesiac august, 1.271,99 € za mesiac september, 300 € a 295 € za mesiac november, súd prvej inštancie pritom prihliadol na tvrdenia žalobcu o ústnej dohode so žalovaným týkajúcej sa mzdy, pričom táto mala zodpovedať počtu odjazdených kilometrov vynásobených 4 Sk. K tomuto záveru dospel z dôvodu, že považoval za nepravdepodobné, aby žalovaný vyplatil žalobcovi mzdu v takých výškach a táto zodpovedá počtu odjazdených kilometrov za dané obdobie. Pokiaľ ide o zvyšné sumy dňa 26. septembra 2008 vo výške 1.493,73 €, dňa 21. októbra 2008 vo výške 331,94 €, 7. januára 2009 vo výške 300 €, dňa 23. januára 2009 vo výške 100 €, dňa 30. januára 2009 vo výške 1.000 €, dňa 6. februára 2009 vo výške 300 €, dňa 11. februára 2009 vo výške 700 €, dňa 17. februára 2009 dvakrát vo výške 200 € a dňa 24. februára 2009 vo výške 50 €, tak v tejto časti žalovaný nepreukázal, že by išlo o mzdu. Z popisu transakcií táto skutočnosť nevyplyva. Podľa vyjadrenia žalobcu išlo o finančné prostriedky, ktoré boli použité na nákup diaľničných známok a pohonných hmôt. Túto skutočnosť potvrdzuje aj výpis z účtu žalobcu. Ak by aj tieto finančné prostriedky neboli použité na nákup pohonných hmôt, súd prvej inštancie by ich nemohol započítať na mzdu žalobcu, keďže nárok oprávneného z pracovnoprávných vzťahov nemôže zaniknúť započítaním.

1.5. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí tiež konštatoval omeškanie žalovaného s úhradou mzdy, čo mu vyplynulo z vykonaného dokazovania (posúdením cestovných príkazov). Preto žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške uplatnenej žalobcom, ktorá neprekročila zákonný úrok z omeškania, t. j. 6,5 % ročne zo sumy 128,88 € od 26. januára 2009 do zaplatenia; zo sumy 131,65 € od 9. februára 2009 do zaplatenia, zo sumy 179,64 € od 23. februára 2009 do zaplatenia, zo sumy 325,66 € od 6. marca 2009, zo sumy 31,99 € od 12. marca 2009 do zaplatenia.

1.6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 24. augusta 2017 sp. zn. 7 CoPr 1/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 797,82 € s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania potvrdil (I.); rozhodol o trovách konania (II.).

2.1. K odôvodneniu svojho rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie jeho rozhodnutia, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. V súvislosti s námietkami žalovaného uviedol, že zmena pracovnej zmluvy ohľadne mzdy ako jednej z podstatných náležitostí pracovnej zmluvy vyplývajúcej z § 43 ods. 1 písm. d/ zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“) mohla byť urobená aj inou ako písomnou formou, t. j. ústne alebo konkludentne. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca ničím nepreukázal existenciu ústnej dohody o mzde v porovnaní so mzdou dohodnutou v pracovnej zmluve. Samotný žalovaný totiž žalobcovi vyplácal mzdu v inej výške než aká mu vyplývala z pracovnej zmluvy. Dňa 25. augusta 2008 žalovaný vystavil výdavkový pokladničný doklad na sumu 27.600 Sk (916,15 €), kde ako účel uviedol výplatu mzdy žalobcovi. Mzda ako účel platby je uvedená tiež v účtovnom doklade potvrdzujúcom prevzatie sumy 34.772 Sk (1.154,22 €) žalobcom od žalovaného. Ďalšia platba vo výške 38.320 Sk (1.271,99 €) bola vykonaná zo strany žalovaného na účet žalobcu dňa 29. októbra 2008. Po zohľadnení počtu 9.580 km odjazdených žalobcom v mesiaci september 2008 a vyplnenej sumy 38.320 Sk žalovaným, žalobcovi bola za jeden km jazdy vyplatená čiastka 4 Sk, t. j. čiastka potvrdzujúca tvrdenie žalobcu o ústnej dohode o mzde v závislosti od počtu najazdených kilometrov. Žalovaný bez akýchkoľvek pochybností už krátko po uzatvorení pracovnej zmluvy poskytoval žalobcovi mzdu v podstatne vyššej sume, než aká bola písomne dohodnutá. Skutočnosť, podľa ktorej mzda bola žalobcovi

vyplácaná v závislosti od počtu najazdených kilometrov bola dostatočným spôsobom preukázaná. K tvrdeniu žalovaného, že si žalobca úmyselne uplatňoval stravné vo vyšších sumách odvolací súd uviedol, že toto nie je právne významné. Nepreukázanie časti uplatnených nárokov a neúspešné popieranie pravosti podpisov sa v konaní prejavilo čiastočným zamietnutím žaloby, ako aj uložením povinnosti v prevažnej miere neúspešnému žalobcovi nahradiť žalovanému pomernú časť ním vynaložených trov konania. Čiastočné zamietnutie žaloby nie je okolnosťou odôvodňujúcou nepriznanie tých nárokov, na ktoré žalobcovi vznikol zákonný nárok. Vzhľadom na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 797,82 € s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

2.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu podľa jeho názoru ešte nebola vyriešená považuje „otázku posúdenia existencie ústnej alebo konkludentnej dohody o zmene obsahu pracovnej zmluvy, pri absencii akéhokoľvek písomného dôkazu o presnom obsahu takejto dohody, len na základe tvrdenia zamestnanca a úvahy o výške mzdy zodpovedajúcej násobku zamestnancom tvrdeného pracovného výkonu“.

3.1. Nesprávne právne posúdenie veci vidí žalovaný predovšetkým v konštatovaní odvolacieho súdu, že nie je možné sa stotožniť s tvrdením, že žalobca ničím nepreukázal existenciu ústnej dohody o mzde v porovnaní so mzdou podľa pracovnej zmluvy, zároveň odvolací súd poukázal na to, že dovolateľ vyplácal žalobcovi mzdu v inej výške než vyplýva z písomnej pracovnej zmluvy, a to už krátko po jej uzatvorení. Za dostatočný dôkaz o existencii dohody o zmene mzdových podmienok považoval odvolací súd skutočnosť, že žalobcovi mala byť vyplácaná mzda v závislosti od ním tvrdených najazdených kilometrov. Odvolací súd právne posúdil vec tak, že je v medziach § 54 Zákonníka práce absenciu akéhokoľvek písomného dôkazu o zmene obsahu pracovnej zmluvy, postačuje tvrdenie jednej zo sporových strán na preukázanie, že takáto dohoda skutočne existuje a čo je jej obsahom. Žalovaný s týmto názorom odvolacieho súdu nesúhlasí, má za to, že podľa § 54 Zákonníka práce (druhá veta) je zamestnávateľ povinný zmenu pracovnej zmluvy vyhotoviť písomne. Záver o možnosti zmeniť pracovnú zmluvu ústne alebo konkludentne je v súlade s rozhodovacou praxou súdov a závermi odbornej literatúry. Avšak každý právny úkon musí byť určitý a zrozumiteľný, musí z neho vyplývať zhodný prejav vôle, z ktorého je zrejmé, čo chceli účastníci prejsť. Z obsahu právneho úkonu nesmú vzniknúť pochybnosti. Z dikcie § 54 Zákonníka práce - druhej vety je zrejmé, že aj v prípade zmeny pracovnej zmluvy ústnou formou alebo konkludentne musí existovať písomný dôkaz o tejto zmene. K zmene pracovnej zmluvy medzi sporovými stranami však nikdy nedošlo, preto neexistuje ani žiadne písomné potvrdenie alebo iná listina o zmene pracovnej zmluvy. Ani žalobca nikdy nepožiadaval žalovaného o zmenu pracovnej zmluvy. Zo zmeny pracovnej zmluvy v mzdových otázkach by nepochybne vyplývala aj zmena odvodových povinností za zamestnávateľa aj zamestnanca, čo by práve takej zmene nepriamo svedčilo. Ustálená rozhodovacia prax všeobecných súdov požaduje, aby zamestnávateľ potvrdil zmenu obsahu pracovnej zmluvy dohodou v písomnej forme, ak k takej dohode dôjde. Pritom je potrebné vždy ustáliť, či ústna alebo konkludentná dohoda spĺňa všetky znaky perfektného právneho úkonu podľa §§ 34 až 40 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), a či nevzbudzuje pochybnosti o obsahu (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 4. marca 2014 sp. zn. 4 Co 140/2013). Pre záver o splnení hypotézy § 54 Zákonníka práce je tiež nevyhnutné, aby zamestnávateľ vyhotovil zmenu pracovnej zmluvy písomne, pričom splnenie tejto povinnosti nevyžaduje žiadne špecifické materiálne alebo formálne požiadavky (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. apríla 2017 sp. zn. 12 CoPr 2/2017). Ak písomný dôkaz o zmene obsahu pracovnej zmluvy absentuje, nemožno urobiť iba na základe tvrdení zamestnanca záver, že k takej zmene skutočne došlo a čo je presným obsahom zmeny. Podľa žalovaného sa doposiaľ dovolací súd vymedzenou právnou otázkou nezaoberal, iba v uznesení z 23. januára 2013 sp. zn. 6 Cdo 387/2012 akceptoval záver odvolacieho súdu o nepreukázaní existencie dohodnutej úkolovej mzdy, práve z dôvodu, že toto tvrdenie nebolo vôbec podložené zmluvou alebo písomne. Účelové tvrdenia žalobcu preto podľa názoru žalovaného nemali súdy nižších inštancií akceptovať, a na základe vykonaného dokazovania mali

vymedzenú právnu otázku posúdiť tak, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že došlo k zmene obsahu pracovného pomeru medzi ním a žalovaným, žalobu mali v celom rozsahu zamietnuť.

3.2. Z týchto dôvodov žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca nevyužil možnosť vyjadriť sa k podanému dovolaniu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalovaný prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje konkrétne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7.1. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, ktoré neboli dovolateľom v dovolaní nastolené a pomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

7.2. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

8. V danom prípade dovolateľ (žalovaný), zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v dovolaní podrobil kritike skutkové a právne závery odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie. Za právnu otázku, ktorá podľa jeho presvedčenia nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) označil otázku „posúdenia existencie ústnej alebo konkludentnej dohody o zmene obsahu pracovnej zmluvy, pri absencii akéhokoľvek písomného dôkazu o presnom obsahu takejto dohody, len na základe tvrdenia zamestnanca a úvahy o výške mzdy zodpovedajúcej násobku zamestnancom tvrdeného pracovného výkonu“.

9. Dovolateľ v dovolaní síce z formálneho hľadiska označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci, avšak z hľadiska obsahového (vychádzajúc najmä z dovolateľom vymedzenej právnej

otázky, ktorú označil za relevantnú podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP), je zrejmé, že v skutočnosti odvolaciemu súdu (súdu prvej inštancie) vytýka nedostatky rýdzo skutkovej (nie právnej) povahy. Dovolateľ spochybňuje správnosť a úplnosť skutkových zistení, namieta nedostatočné dokazovanie týkajúce sa preukázania existencie ústnej a konkludentnej dohody o zmene obsahu pracovnej zmluvy.

10. Pri určovaní rozdielu pojmov „skutková“ a „právna“ otázka treba mať na zreteli, že riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa (ne)stalo alebo (ne)malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti (ne)nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo (ne)obsahuje určitá listina, čo (ne)vypovedal svedok, čo (ne)uviedol znalec. Zjednodušene povedané otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho prebieha riešenie právnej otázky v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (porovnaj tiež 3 Cdo 150/2017, 3 Cdo 218/2017 a 4 Cdo 162/2017).

11. Správnosť riešenia otázok skutkovej povahy dovolací súd neposudzuje. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania.

12. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a opodstatnenosť svojho tvrdenia odôvodňuje tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú neúplné (nesprávne), nie je splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP. Nesprávnosť právneho posúdenia veci nemožno vymedziť nesprávnym alebo neúplným zistením skutkového stavu. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a dôvodnosť vysvetľovaná nesprávnym právnym posúdením, má kľúčový význam to, či dovolanie obsahuje náležitú argumentáciu spochybňujúcu buď správnosť aplikácie niektorej právnej normy alebo správnosť jej interpretácie. Takáto argumentácia ale v danom prípade netvorí obsah dovolania žalovaného.

13. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 428 CSP. Dovolanie žalovaného preto odmietol podľa § 447 písm. d/ CSP.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.